

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Polarització o apatia

Quan la política se'n va pels núvols

Els Progressistes defensem públicament fa mesos la necessitat de grans consensos socials i polítics, el que podríem definir com un gran acord polític de país.

Ho proposem i ho defensem perquè estem convençuts que els que representen el pal de pal·ler del país, polític, econòmic i social haurien de ser capaços de posar-se d'acord en les qüestions centrals del país en uns moments molt difícils. El Consell General que surti de les pròximes eleccions haurà d'orientar i al capdavant decidir en qüestions transcendents per al futur com són l'acord d'associació amb la Unió Europea, l'endeutament públic i la fractura social entre les dues Andorres.

Des del passat estiu fins avui he parlat molt amb representants polítics, econòmics i socials. Hi he parlat i també els he escoltat. Per això puc dir que hem trobat un ampli consens en compartir la necessitat d'aquell gran acord de país.

Cada cop s'acosta més la convocatòria de les eleccions generals per a la pròxima primavera, i tot i que hem trobat una bona acollida, en aquestes trobades he de constatar i lamentar que és molt poc probable que es pugui arribar a cap acord transversal abans de la batalla.

Aquest serà un any de sobreexaltació electoral. Fa mesos que la convocatòria de les generals i de les comunals ja marca l'acció de majories i minories, potser massa.

El cert és que aquesta batalla està molt oberta.

Hauríem d'aconseguir que Andorra fos una societat cohesionada sense haver de renunciar a una oberta confrontació d'idees, conviccions i projectes. El debat democràtic no pot ser mai un risc per a la convivència. Al contrari, l'Estat propi d'una societat oberta, plural i canviant hauria de ser la confrontació democràtica de propostes per al país. El que divideix, en una societat complexa, és impedir la controvèrsia i voler imposar un pensament hegemònic. I aquesta és una tendència avui dia fàcilment observable en el discurs oficial de DA.

El problema és la desafecció rotunda de la política cap al ciutadà

Cohesiona més la llibertat d'expressió que no les pràctiques de cancel·lació de pensament. Perquè d'això es tracta aquests dies. Després de l'escàndol amb majúscules que ha estat descobrir que el ministre de Finances –que havia de vetllar perquè tothom compleixi amb l'obligació constitucional que totes les persones físiques i jurídiques contribueixin a les despeses públiques segons la seva capacitat econòmica– no complia, ell, amb les seves obligacions tributàries, la comunicació cloroform i els estòmacs agraits pretenen aplaudir i lloar el ministre defenestrat.

Com ben encertadament assenyalava dijous passat Marc Segalés a la seva columna publicada a la pàgina 4 del BonDia, encara ens voldrien fer congratular de tot plegat perquè demostraria –no s'ho creguin pas– que tot s'ha fet correctament.

A la política que domina a Andorra li manca veritat: modestia en reconèixer uns límits de la seva força, i honestetat per no barrejar fets, esperances legítimes i quimeres enganyoses. El problema no és la desafecció creixent del ciutadà cap a la política, sinó la desafecció rotunda de la política cap al ciutadà. Que no s'estranyin si cada dia hi ha més persones que estan fastiguejades.

Hi ha setmanes, com la passada i probablement la que acabem de començar, en què la política s'enlaira. Però no per guanyar perspectiva i qualitat democràtica, sinó per anar-se'n pels núvols. Que desconnecta del ciutadà, per qui no sent cap afecte. Que es perd en la galàxia. Fins que torna a la realitat terrenal, per estavellar-s'hi. Tant apel·lar a "allò que importa a la gent" per acabar atrapats en allò que importa a la seva, de gent.

Per quedar encapsulats en les lluites de poder partidista, en estratègies retòriques de vol gallinaci. O perduts en alçar cortines de fum, que de tan primes que són ho deixen veure tot.

Quin ridícul! I quina vergonya institucional. Tot plegat confirma la degradació institucional progressiva de l'Estat a Andorra.